

Jézus Urunk tanítása

2026. január 2.

Jézus Krisztus Urunk:

Köszöntöm testvéreimet, akik a mai napon elfogadtátok hívásomat, és elzarándokoltatok, hogy ismét egyek legyetek e megkezdett új évben.

Köszöntöm mindazokat, akik lélekben vannak jelen, imájukkal így kísérték el benneteket a mai engeszteléseken.

A mai nap két tanítást adtam számotokra. A két tanítás szinte a példabeszédek tanításából van jelen számotokra, nem volt ismeretlen, már hallottátok. Az első tanítás ugye az a tanítás, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok tanítványaimmal a vetések között járok, és erre a tanítványaim elkezdik szaggatni, tépkedni a veteményeket, a kalászokat, és a farizeusok erre nagyon felfigyelnek, és mindjárt meg is szólítanak, hogy kérdőre vonjanak, nemcsak tanítványaimat, hanem Engem, Jézus Krisztus Uratokat, hogy miért csinálnak olyant, amit szombaton nem szabad. Erre megfelelek nekik a válaszban, ami gondolkodóba ejti őket, hisz ugye, és azt a választ adtam nekik, hogy:

– Nem olvastátok még soha, hogy mit tett Dávid, amikor bement a Mennyei Atya házába, a templomba, és ott a kitett, megszentelt kenyereket társaival együtt megették, mert nélkülöztek, és éheztek (...) főpap idejében, holott ezeket a megszentelt kenyereket csak a papok ehatték volna meg?

Erre azt felelem számukra még, hogy:

– Nem az ember van a szombatért, hanem a szombatnak kell az emberért lenni. Mert az ember ura a szombatnak is.

Ugye, ez az *Evangélium-tanítás*, az még visszavezet benneteket, ahogy szoktam mondani régebben a tanításaimban, hogy a kezdetben, az *Ószövetség* részében. Mert lényegében a farizeusok még mindig ott tartottak, hogy amit akkor megadtak, azt az Én időmben is épp ugyanúgy kell tartani, és ezért mondtam nekik, hogy nem az ember van a szombatért, hanem a szombatnak kell lenni az emberért a munkákban, a jelenlétekben, a mindennapokban. Tehát ezek mind az *Ószövetség* tanításai voltak számukra, számotokra is, de a jelenben is, mert hisz Én, Jézus Krisztus Uratok ekkor még valóban a szombatot tartották a fő napnak. De az Én feltámadásom, amely harmadnapra történt, s amely már az Újszövetséget adja meg számotokra, és az már vasárnap hajnal, ezért a vasárnap nap a fontos nap, amelyet meg kell tartani. De itt is azért ügyelni kell mindarra, hogy hogyan élitek meg ezeket az ünnepeket, mert sokan és sokan ezt nem mindig teljesen

úgy értékelik, amilyen jelentősége, és amiből erőt lehet meríteni, hanem elolvasnak valamit, és utána abból kiemelnek valamit, és utána ahhoz próbálnak mindenkit kötni, hogy azt hogyan és miképpen kellene nekik megtartani.

Hisz a mag, amely el van vetve ugye a második tanításban, akár alszol, akár fent vagy, akár nappal, akár éjjel, de a föld megtermeli a magnak gyümölcsét, termését, hisz a mag kicsírázott, szárba szökkent, kalászt hozott, és a kalászban egészséges magok vannak jelen a termés értelmében. És ekkor ugye gondolkodunk, hogy hogyan és miképpen történik meg ez a tanítás a példabeszédben, mert ehhez lehet hasonlítani a Mennyeek Országát. Hisz a Mennyeek Országában is jelen vannak mindazok, akik úgy élték az életüket a földi életben, hogy oda vágyakoztak. Mert ugye az élet, amikor befejeződik, és a test és a lélek szétválík, a test sokszor itt marad – porból lettünk, porrá leszünk –, de a lélek, amely elindul az Örök Haza felé, hogy elfoglalhassa azt a helyet, amely számára is elkészítettett a Mennyeek Országában, az Isten Országában. Mert mindegy, hogy melyik részt mondod, mind a kettő ugyanazt a tanítást tükrözi számotokra, és ezt példabeszédekben szoktam a nép sokaságának és a tömegnek megadni, hogy jobban felismerjék, elfogadhatóbb legyen számukra. Mert ugye itt a magvető az, aki kimegy a földre, és elveti a magját, és várakozik, de nemcsak kint a földön, mert hogy’ is van? Akár nappal, akár éjjel, akár alszik, akár fent van, mindegy, hogy mit csinál, a mag mégis kicsírázik és szárba szökken, amit sokan azt mondják, hogy nem is tudjuk, hogyan történhet ez meg. De a föld maga ezt mind kitermelte, és megadta. És mikor már jelen vannak a kalászok telt szemekkel, akkor ugye figyeli az ember, mikor adja meg magát, hogy fogja a sarlóját, és megkezdhesse az aratást.

De Én a tanítást úgy is adtam nektek, hogy hogyan lehet szeretetben, békében és örömben élni, együtt és egymás mellett. Mert ugye itt, mikor szárba szökkent a kicsírázott mag, meghozta a kalászt, s a kalászban jelen vannak a szemek. A szemek, amelyek ti is lehettek ebben a kalászban. És ebben a kalászban megfértek együtt a megtermett szemek. Nem gyűlölködtek, nem irigykedtek, nem haragudtak, nem lökdösődtek, hanem a kalászban szépen együtt elfértek, és nem egy, és nem két mag volt benne. Néha, ha nekiálltok számolni, meglepődtek, hogy húsz szem is megmaradt, vagy húszon felül is egy nagyobb kalászban.

És ha egy táblát veszel, és azt nézed tükröződve a szemed előtt, hogy akkor ott hányan és hányan vannak jelen? És a mai világ jelenlétében hogyan lehetne meglenni békében, szeretetben egy ilyen búzakaralászban? Hányakat lehetne oda egymás mellé elhelyezni, akik nem gyűlölködnek, nem haragudnak, nem veszekednek, nem irigykednek, hanem megpróbálnak megbocsájtó béke szeretetében és örömében együtt élni.

A tanításaim nagyon-nagyon sokszor erről szólnak, hogy sokkalta könnyebben és jobban tudnátok előre haladni, ha elfogadnátok egymást a

felebaráti szeretetben az embertársaitokban. És azért ez a mai tanítás pont ezt tükrözi számotokra, hogy nem tudjuk, hogyan és miért, de ez a kicsi mag, ez ki tud ugye csírázni, szárba szökkeni, kalászt hozni, és benne a termést a magokban.

De akkor ehhez még adtam még egy példabeszédet a nép sokaságának, hogy még jobban megismerjék a tanítás mondanivalóját a mindennap jelenlétében. Hogy is mondtam?

Mihez is hasonlítsam Isten Országát?

Hát hasonlíthatom a mustármaghoz, ami a veteményes magok között a legkisebb, szinte alig észrevehető, szinte így kell megnézned, hogyha látni akarod. De amikor elszórod a kertedben, és mikor észreveszed, hogy kicsírázott, és elkezd az is szárba szökkeni, növekedni, rádöbbenesz, hogy minden kerti növényed fölé emelkedik, és hosszú ágakat hajt, hogy az ég madarai az árnyékában ellakhatnak.

Ugye, milyen csodálatos, hogy egy kicsi mag milyen nagy csodát tud a szemnek adni a felismerésben?

És ezért mondtam a nép sokaságának a tömegben, hogy ehhez a kicsi mustármaghoz tudom hasonlítani az Isten Országát, mert lehet, hogy ilyen kicsinek indult, de ahogy jelen vagyunk benne, mindig nagyobb és nagyobb, mint ebből a kicsi magból ez a nagy, ami megtermett, mindenkit elhagyott ugye, s ő lett a legmagasabb, hosszú ágaival árnyékot adott a madaraknak.

Tehát el kell gondolkozni, hogy nekünk mire van szükségünk a mindennapokban, hogy felismerjük, hogy Isten Országát itt a földön is jelen van, bennünk, ha megnyitom szívemet, ha befogadom a tanítást a példabeszédben, ha megengedem, hogy növekedjék bennem, akkor már nem kicsi mustármag-hitem van az Isten Országáról és a tartozásban Feléje és Hozzája, hanem növekedek én is, mint a kicsírázott magból a szár, majd később szinte fává alakulva, s milyen nagy!

Tehát ezért kell elgondolkodni, hogy a tanítás a példabeszédben mit akar tükrözni számotokra, hogy hogyan fogadd el a mindennapi életet a felebaráti szeretetben, hogyan tudjak megbocsájtani, hogyan tudjak szeretetben, békében és örömben élni, hogyan fogadom el embertársaimat, és hogyha szükségük van a segítségemre, akkor tudjak nyújtani egy fohással, egy öleléssel, egy bátorító mosollyal. Azt olyankor lehet látni, hogy kinek mire van szüksége, hogy megerősödjön, hogy érezze a kegyelmeket, amelyek lehet, hogy így apróként jönnek elétek, de ha nyitott a szemetek, nyitott a szívetek, akkor felismeritek, és be tudjátok fogadni, hogy bennetek éljen, és működjön, és vigyázni tudtok önmagatokra, gyermekeitekre a családban. Mert ha ez mind-mind így jelen van, akkor tudtok kire támaszkodni, ha valami problémád van, fájdalmad van, bánatod van, nem érzed magad teljesen egyedül, mert van felebarátod, testvéred, családtagod, ismerősöd, szomszédod, akire támaszkodhatsz.

Most Én csak néhányat emeltem ki számotokra és felétek. Mert ha ezeket meg tudjátok érteni e példabeszéd-tanításból, akkor ebből tudtok erősödni, gyarapodni, és érezni, hogy a kegyelem is mindig jelen van, csak fel kell ismerni, meg kell nyílni feléje szívvel, lélekkel, hogy ezt a kegyelmet befogadhassam, és megengedjem, hogy működjön rajtam és bennem.

Ma olyan tanítást adtam számotokra, ami szinte egymásra épül, mert ugye az egyik az a része, amikor a farizeusok kötik magukat a szombathoz, hogy azon az egy napon semmit nem lehet tenni. De ehhez a tanításhoz Én adtam nekik nemcsak ezt a tanítást, amit ma hallottatok, hanem azt is adtam a tanításban, a példabeszédben a farizeusoknak, hogy:

– Vannak állataid, és ha egy állatod beleesik egy gödörbe, akkor szombat lévén nem veszed ki? Hagyod, hogy elvesszen? Nem. Azt kiveszed.

Pedig akkor, ha a szombatot tartja, akkor azt sem volna szabad. Mert ő a másik emberben észreveszi a hibákat. De lehet, hogy saját magán nem veszi észre, hogy hogyan és miképpen cselekszik. S az már nem a szeretet szaván van jelen.

Ezért mondtam, hogy a kalászban megmaradnak a szemek együtt, egymás mellett. És ha mi ebből szeretnénk erőt meríteni a mindennapokban, akkor így gyarapodunk, és így éljük meg, hogy: „Igen, Uram, a Te tanításod, ha még példabeszédben is szólsz felénk és hozzánk, megérthető, felemelhető és elfogadható. És akkor el tudunk indulni a változás útján a mindennapok jelenlétében és szeretetében.”

Ez a tanítás ma arról is szól felétek, hogy hogyan hasonlítotok az Isten Országához, és az Isten Országa hogyan lehet jelen a földi életben, a mindennapokban, hogy mit várunk, mit kaphatunk, és hogyan élhetünk. Mert ma vannak, akik csak ez miatt jöttek: „Hátha megkapjuk, hogy ez az esztendő, amely elkezdődött számunkra, mit fog nekünk adni és nyújtani?”

Én ehhez azt mondom: Itt van ez a tanítás, amiből erőt lehet kiemelni, önmagadba zárni, Isten Országával együtt, és elindulni e kegyelmekkel a változás útján, hogy megférhessünk egymás mellett, ne gyűlölködjünk, ne haragudjunk, ne irigykedjünk, ne váljunk kapzsisvá, és ne csak a hatalomvágy vezessen. És ahogy régebben mondtam, ma ugyanúgy érvényes. Mert a búzakalászban a szemek megfértek együtt, elfogadták egymást, és az emberélet is fontos a mindennapi életben. „Ha ez a búzakalász tanításában én is jelen vagyok, akkor nem kívánom más ember halálát.” Mert akkor az emberélet már nem fontos. Mert a hatalomvágyammal én erre is törekedhetek ugye, nekem megadatott.

Csak akkor döbbenek rá némelyek, amikor ez a hatalomvágy visszafelé kezd el indulni, és a gyűlölet, amit másokra szórtunk, megfordulva felénk jön.

Fontos elgondolkozni, hogy mire van szükségetek, mert a szeretet, a megbocsájtás, a türelem a békével együtt tud csak működni. Mert ha a béke már nincs jelen, akkor hogyan működik bennetek a megbocsájtás, a türelem

és a szeretet? Akkor már örömet nem is várhatunk talán szívünkhöz, lelkünkhöz a mindennapokban.

Ezek a tanítások, amelyek eddig is jelen voltak számotokra, az nemcsak arra az egy hónapra érvényes. Arra bármikor vissza lehet térni, bármikor kiemelhetsz belőle éppen, lehet, hogy egy vagy két olyan mondatot, ami most a jelenben is fontos, hogy elgondolkodjam, hogy hogyan és miképpen tovább.

Várjátok, hogy mi lesz ebben az esztendőben?

Majd, ha elindultok azon az úton, amit már évek folyamán megadtam számotokra, hogy az ima erejével változtathattok, nem kell kapára, kaszára, gyűlölettel, irigységgel, kapzsisággal menni a hatalomvágy felé, és ha lehet, mindenkit szinte lesöpörni, azzal nem mentek előre. A megbocsájtás, a türelem, a szeretet a békével együttműködik, és akkor vágyakozhatunk az öröme is, amely megérinthesi szívünket, szinte felmelegítheti, és érezzük, hogy élet van bennünk, szeretjük egymást a testvéri felebarátban, és számíthatunk egymásra a mindennap kegyelmében.

Amíg ezek nincsenek jelen, akkor hogy' szeretnétek előre haladni?

Mert ha csak visszaemlékezünk a huszonötös év, ugyanígy, az első Golgotájára, mit mondtam számotokra?

Egy kicsivel lesz nehezebb, mint az elmúlt év, amit mögöttetek hagytatok. De imával, engeszteléssel tudtok haladni. És ha ezek jelen lesznek, és működik, akkor talán várhattok, hogy az év második fele könnyebb lesz.

De az év második fele nem hozta meg a könnyebbséget, pedig sokan beleéltétek magatokat.

És ma ismételten azt mondom: Amíg nem tudunk adni önmagunkból a megbocsájtó, a türelem, a szeretet, béke kegyelmével mások felé, hogy ők is erőt merítve elgondolkodjanak, hogy jobb cselekedetekkel haladni előre, addig hogyan akartok előre menni?

Mindenki saját maga válaszolja meg e feltett kérdésre a megfelelő választ, s mondhatod azt, hogy: „Uram, tőlem mit vársz? Segíts, hogy felismerjem, segíts rávezetni, ha kell, hogy én is a szerint tudjak cselekedni a mindennap jelenlétében.”

Mert el kell, hogy tudjátok egymást fogadni a testvéri, felebaráti szeretetben. És sokszor helyezzétek magatok elé a búzakalászt: hogyha azok ott megférnek együtt, akkor mi is próbálkozzunk egymással tekintettel, örömmel, szeretettel, türelemmel, megbocsájtással és békével együtt élni. Mert ha ez a béke működik, akkor a többi könnyebben jelen lesz számodra és számotokra.

Így áradjon reátok kiválasztott Mária testvér által áldásom, amely ma az elfogadás az eggyé válásban legyen jelen szívetekben, lelketekben, és ehhez párosuljon a Szentlélek kegyelme, amely felmelegíthet, és erőt adhat, akik befogadjátok szívetekbe, és megengeditek, hogy működjön rajtatok, bennetek, és ha szükséges, vezethet a mindennapokban. És akkor érzitek,

hogy hogyan és miképpen tudom elfogadni embertársaimat a felebaráti szeretetben.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, akik megnyitottátok a befogadáshoz, hogy működjön rajtatok és bennetek, hogy tudjam elfogadni embertársaimat a felebaráti szeretetben, tudjak megbocsájtani, tudjak türelmes lenni, tudjak árasztani szeretetet, hogy a béke kegyelme átölelhessen bennünket, és elinduljunk az öröm felé a mindennap jelenlétének szeretetében. Mert erre kell vágyakoznotok, hogy ez jöjjön el már hozzátok, közétek, számotokra.¹

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk!

¹ Mt 12,1–8; Mt 13,31–38